

2 MÓZES 30-32. FEJEZET

*Azután készíttess oltárt az illatáldozat bemutatására; akácfából készíttess!
Hossza egy könyök, szélessége egy könyök, tehát négyzet alakú legyen, és két könyök magas.*

Ez egy kis oltár volt, amely a szentek szentjének függönye előtt foglalt helyet.

Vele egy darabból legyenek a szarvai.

Vond be színarannyal a tetejét és oldalait körös-körül, valamint a szarvait is! Készíttess rá körös-körül aranszegélyt!

Két aranykarikát is készíttess hozzá a szegélye alá, kétoldalt mindkét oldalára készíttess! Ezek legyenek a rudak kengyelei, hogy ezeken hordozzák az oltárt.

A rudakat akácfából készíttess, és vonasd be arannyal!

Helyezd az oltárt a bizonyság ládájánál levő kárpit elé, a bizonyzágon levő fedél elé, ahol megjelenek neked!

Azon mutasson be Áron illatáldozatot reggelenként; amikor rendbe hozza a mécseseket, akkor mutassa be.

Estefelé is mutassa be Áron, amikor felrakja a mécseseket. Állandó illatáldozat legyen ez az ÚR színe előtt nemzedékről nemzedékre!

Az olaj állandó utánpótlásán kívül a füstölő áldozatot is állandóan működésbe kellett tartani, hogy a szentek szentjében mindig édes illat égjen az Úrnak.

Ne mutassatok be azon idegen illatáldozatot, se égőáldozatot, se ételáldozatot; italáldozatot se öntsetek arra!

Végezzen Áron engesztelést annak a szarvain évenként egyszer. Az engesztelési vétékáldozat véréből végezzen azon engesztelést évenként egyszer nemzedékről nemzedékre! Igen szent ez az ÚR előtt.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Amikor névjegyzékbe veszed Izráel fiai közül a számba veendőket, adjon mindenki váltságdíjat magáért az Úrnak, amikor számba veszik, hogy ne érje őket csapás a számba vétel miatt.

Mindazok, akik átesnek a számba vételen, adjanak egy fél sekel a szent sekel szerint, amelyben húsz géra egy sekel. Fél sekel legyen az Úrnak szóló felajánlás.

Mindenki adja meg az Úrnak szóló felajánlást, aki átesett a számba vételen húszévestől fölfelé.

A gazdag ne adjon többet, és a nincstelen se adjon kevesebbet fél sekelnél, amikor megadjátok az Úrnak szóló felajánlást váltságdíjul magatokért.

Amikor átveszed a váltságdíjat Izráel fiaitól, add oda azt a kijelentés sátrának a szolgálatára, hogy mint értetek adott váltságdíj emlékeztesse az URat Izráel fiaira.

Nem tartottak valódi népszámlálást, mert ezt megtiltotta nekik Isten, de évente egyszer a 20 évesnél idősebb emberek fél sekel adtak, aztán megszámlálták a pénzt, és így tudták meg, hogy hány ember van összesen.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Készíttess egy mosakodásra való rézmedencét, amelynek állványa is rézből legyen! Helyezd azt a kijelentés sátra és az oltár közé, és töltsd meg vízzel, hogy abban mossák meg kezüket és lábukat Áron és fiai.

Tehát, ahogy a bekerített részhez értek, ott volt ez a rézmedence, amiben kezet és lábat mostak, utána a réz oltár és utána következett maga a sátor.

Mosakodjanak meg a vízben, mielőtt bemennek a kijelentés sátrába, hogy ne haljanak meg, ha az oltárhoz járulnak, és szent szolgálatot végeznek, vagy tűzáldozatot mutatnak be az ÚRnak.

Ismét egy hatalmas kockázat számukra: ha elfelejtenek megmosakodni mielőtt bemennek, akkor meghalnak. Lehet, hogy Áron fiai is ezért haltak meg, mert amikor meglátták Isten tüzét, annyira izgalomba jöttek, hogy befutottak anélkül, hogy megmosakodtak volna, és ezért elpusztultak. Az is lehet, hogy bort ittak, és ez stimulálta őket még jobban, mert miután meghaltak, Isten azt mondta Mózesnek, hogy mondja meg Áronnak, hogy sem ő, sem fiai nem ihatnak bort, amikor az Istennek áldozatot mutatnak be, mert különben meghalnak.

Mossák meg a kezüket és lábukat, hogy ne haljanak meg. Örök rendelkezés lesz ez nekik, neki és utódainak nemzedékről nemzedékre.

Majd így beszélt Mózeshez az ÚR:

Végy finom balzsamot és folyékony mirhát ötszáz pénzért, balzsamos fahéjat feleannyiért, azaz kétszázötven pénzért, balzsamos nádat is kétszázötven pénzért.

Végy kassziát is ötszáz pénzért a szent sekel szerint, és egy hin olivaolajat.

Készíts belőle felkenésre való szent olajat, vagyis fűszerezett olajkeveréket, ahogyan a kenetkeverő elkészíti. Ilyen legyen a fölkenésre való szent olaj.

Kend meg ezzel a kijelentés sátrát és a bizonyság ládáját,

az asztalt és egész fölszerelését, a lámpatartót és fölszerelését, az illatáldozati oltárt,

az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a medencét és állványát.

Így szenteld fel azokat, hogy igen szentek legyenek. Csak az érintheti, aki fel van szentelve.

Kend fel Áront és fiait is. Szenteld fel őket, hogy papjaim legyenek.

Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Felkenésre való szent olajom lesz ez nemzedékről nemzedékre.

Más embernek a testére nem szabad azt önteni, és ilyen összetételben más hasonlót ne készítsetek. Szent az, szentnek tartásatok!

Ki kell irtani népe közül azt, aki hasonló kenetet készít, vagy illetéktelent ken meg vele.

Amikor először olvastam a Bibliát és eljutottam ide, és gondoltam, hogy nagyon érdekes lenne összeállítani ezt a fűszeres keveréket. Majd eljutottam a 32.-ik versig és eldöntöttem, hogy nem fogom megcsinálni.

Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR: Végy fűszereket, azaz illatos gyantát és szagos borostyánt, erős illatú mézgát, fűszereket és tiszta tömjént egyenlő mértékben.

Készíts belőle fűszerezett illatáldozatot, ahogyan a kenetkeverő készíti: sózva, tisztán és szentül.

Morzsold szét egy részét, és tedd a bizonyság elé a kijelentés sátrában, ahol megjelenek neked. Igen szentnek tartásatok ezt!

De ha magatoknak készítenek illatszert, ne ebben az összetételben készítsétek; tartásatok ezt az ÚRnak szentelt illatszernek!

Mindenkit ki kell irtani népe közül, aki ilyet készít, hogy azzal illatosítsa magát.

Ezt az illatszert tehát kizárólag csak az Úrnak szabadott készíteni.

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből.

Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra,

*hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására,
foglatba való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére.*

Az Úr felkenete Becalélt, és különböző talantumokat és képességeket adott neki. Lenyűgöző látni olyan embereket, akiknek Isten születésüktől fogva kimagasló tehetséget adott. Vannak, akik természettől fogva kitűnő zenei képességekkel vannak megáldva, és bármilyen komolyan kezd valaki más zenét tanulni, akkor sem fogja őket utolérni tehetségükben.

Ugyanúgy egyesek nagyon könnyen tanulnak nyelveket. A King James bibliafordítás a legjobb angol fordítás. A bibliatudósok körében nagy a nyomás, hogy háttérbe szorítsák ezt a fordítást, de nagy tévedésben vannak azok, akik a másik irányzat, a Westcot és Hort által lefordított Bibliákra alapoznak. Ők hozták létre azt a szöveget, amelyek alapján minden újabb kori angol fordítás készült. Ők arra alapoztak, hogy a legősibb kézirat lenne a legjobb alap a fordításra, de ez hibás elképzelés. Ez a Sátán összeesküvése arra, hogy Isten igaz igéjétől távortartson minket. Igaz, hogy a King James nagyon nehezen olvasható, de a Textus Receptus alapján kiadták a New King James-et, amely sokkal könnyebben érthető.

A Textus Receptus áll a legközelebb az eredeti szöveghez, és szerintem a Westcot és Hort fordítás a Sátán kísérlete arra, hogy Jézus Krisztus isteni voltát megkérdőjelezze. Az alexandriai kéziratokban szándékosan változtatták meg az eredeti szöveget, hogy elferdítsék Jézus Krisztus valódi voltát, és ebből eredt azán a Sinai Kódex, a Vatikáni Kódex és a Vulgata is.

A valódi eredeti fordítások az aniókiai egyházból eredtek, mert ők az Irás tisztaságának megőrzését tűzték ki célul. Az elferdített szövegben 1128 olyan eltérés van, amelyek Krisztus istensége elleni lázadásnak számítanak. Egyáltalán nem tudom értékelni és tisztelni Westcot és Hort munkásságát, mert eleve abból indultak ki, hogy a King Jamesbe fektetett munka gyenge.

Egy példa: a King James egyik fordítója már öt éves korában írt és olvasott héberül. Később 45 különböző nyelven tudott beszélgetni. Született talantum.

Vannak akik nyelvésznek, mások matematikusnak, művésznek születnek. Ezek az emberrel született tehetségek az Isten ajándékai. Az emberen múlik az, hogy mit tesz velük, és az a tragédia, amikor egy Istentől kapott tehetségét az ember saját nyereszkesedésre fordítja. Bármit is adott Isten számunkra, azért adta, hogy az Ő dicsőségére használjuk azt.

A nyelvtanulás a világ legnehezebb dolga volt számomra. Én küszködtem vele, de egyeseknek ez nagyon könnyen megy, mert született tehetségek. Sokáig kerestem, hogy milyen tehetséggel ajándékozott meg Isten engem, és remélem, hogy hamarosan meg is találok. Túl egyszerű és normális vagyok. De nagyon szeretek Isten által megajándékozott embereket látni. Szeretem nézni, ahogy egy igazán tehetséges művész rajzol, vagy ahogy egy tehetséges asztalos dolgozik.

Isten azt mondta, hogy felkenem Becalélt mindeféle képességgel különleges munkára. Nagyon jó látni, hogy mennyi tehetséges ember van Krisztus tesében, hisz itt nálunk a gyülekezetben is megtalálható minden elképzelhető tehetség. Valószínű, hogy semmi sincs, amit ne tudnánk megcsinálni, ha összefogunk.

A gyülekezet koncepciója bámulatos, hiszen ha minden erőforrásunkat összerakjuk, akkor hihetetlenül sok mindent meg tudunk tenni Istenért. Isten pontosan azt akarja, hogy mindnyájan hozzátegyük a saját tehetségünket, mert a test sok darabból áll, és nem minden darab csinálhatja ugyanazt a dolgot. A lábunk nem tudja megtenni azt, amire a kezünk terveztetett, a kezünk pedig nem tudja azt tenni, amit a lábunk, de mindegyikük működése alapvető a test működéséhez.

Krisztus testében Isten mindenkit egy kifejezett céllal és tervvel von be, hogy betöltsék azt a helyet, amelyet Ő jelölt ki számukra. Adjátok vissza Istennek a tehetségeket, mert mindig Istennek szolgálva fog kiteljesedni minden ember tehetsége, amikor Isten Lelke keni fel az embert az Ő munkájának végzésére. Minden, ami ennél kevesebb, nem fog tökéletesen betölteni, csak az, ha Istennek megengeditek, hogy felkenjen, és használja a tehetségeiteket az Ő dicsőségére.

Én most melléje állítom Oholiábot, Ahíszámák fiát a Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked:

a kijelentés sátrát, a bizonyosság ládáját, a rá való födelet és a sátor egész fölszerelését,

az asztalt és fölszerelését, a színarany lámpatartót és annak egész fölszerelését, az illatáldozati oltárt,

az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a medencét és állványát,

meg a díszes ruhákat, Áron főpap szent ruháit és fiainak a papi ruháit,

végül a fölkenésre való olajat és az áldozati fűszerféléket a szentély számára. Mindent úgy készítsenek, ahogyan megparancsoltam neked.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek:

Így beszélj Izráel fiaival: Tartsátok meg szombatjaimat, mert jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre. Így tudjátok meg, hogy én, az ÚR vagyok a megszentelőtök.

Tartsátok meg a szombatot, tartsátok szentnek! Meg kell hálnia annak, aki megszentelteleníti. Ki kell irtani népe közül azt az embert, aki valamilyen munkát végez azon.

Hat napon át végezzék munkájukat, de a hetedik nap a teljes nyugalom napja, szent az az ÚR előtt. Meg kell hálnia annak, aki valamilyen munkát végez a szombat napján.

Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre örök szövetségül.

Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent.

Amikor befejezte Isten Mózesrel való beszédét a Sínai-hegyen, átadta neki a bizonyosság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.

A szombat napja Isten és Izrael között kötött örök szövetség. A szombat törvényét Isten nem a pogányoknak adta, és a Bibliában sehol sem ír arról, hogy bárhol egy pogánynak meg kellett volna tartani a szombatot, kivéve, ha Izraelbe települt. A pogány gyülekezetet tehát a Biblia szerint sohasem kell a szombat törvénye alá helyezni.

A korai egyházban, amikor megkísérelték a pogány gyülekezeteket a törvény alá kényszeríteni, akkor a jeruzsálemi tanács eldöntötte, hogy nem szabad a pogányokat a törvény alá helyezni, amelyet Péter a megkötözöttség igájának nevezett, és amelyet sem ők, sem atyáik sem tudtak megtartani. Az antiókiái gyülekezetnek tehát ezt írták Jeruzsálemből: „Őrizzétek meg magatokat a paráznaságtól, a megfulladt állatoktól, és ha ezeket betartjátok, minden rendben lesz. Isten áldjon titeket.” Egyetlen szó sem volt a szombat megtartásáról.

Pál apostol a Római levél 14.-ik fejezetében ezt írja:

Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében.

A Kolossében pedig azt írta:

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt.

Hiszen ezek csak árnyékaik az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.

Mit jelképezett a zsidó szombat? Hogy Isten azt akarta, hogy a népe megnyugodjon Őbenne. De ők sohasem nyugodtak meg Őbenne, még akkor sem, ha szombaton nem tettek semmit. Krisztus a szombat beteljesítője, hisz Ő a mi nyugalomunk. Mi akik Krisztusban vagyunk, beléptünk az Ő nyugalomába.

Nekünk tehát állandó szombatunk van. Befejeztem a munkálkodást, beléptem Jézus Krisztus befejezett munkájának gyümölcsébe, és Isten is megpihent Jézus Krisztus befejezett munkájában. Én is meg kell pihenjek ott, ahol Isten megpihen, és tudnom kell, hogy nincs semmiféle általam végzett munka, ami megválthatna engem.

Az egyetlen ami megmenthet: Jézus Krisztus és az Ő áldozata az én bűneimért, és én megpihenek ebben az elvégzett munkában, mert a megváltásom már megtörtént. Így léptem be én a valódi szombat nyugalomába, amelyet a zsidók még nem fedeztek fel, annak ellenére, hogy meggyújtják a gyertyáikat, elmondják az imáikat és ágyban maradnak szombaton.

Milyen nagyszerű dolog ismerni Isten valódi nyugalomát, igazi szombatját, Jézus Krisztust.

Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, összegyülekezett a nép Áron köré, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon, mert nem tudjuk, hogy mi történt azzal a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból.

Áron ezt mondta nekik: Szedjétek ki az aranyfüggőket feleségeitek, fiaitok és leányaitok füléből, és hozzátok ide hozzám!

És kiszedte az egész nép az aranyfüggőket a füléből, és odavitte Áronhoz.

Ő átvette tőlük, vésővel mintát készített, és borjúsobrot öntött.

Ne feledjük, hogy Áron a főpap. És ez egy hatalmas figyelmeztetés is lehet számunkra, hogy akik a szolgálatban vannak, nem biztos hogy teljesen őszintén cselekszenek.

Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről.

Milyen hamar felejtenek az emberek! A szívem egyik legnagyobb fájdalma, hogy egyes emberek elindulnak mindefféle új és értelmetlen tanítás felé. Csak azt kívánom, hogy az igaz tanítások legalább olyan gyorsan terjedjenek, mint a hamisak. De úgy tűnik, hogy a hamis tanításoknak szárnyaik vannak. Ezek közül az egyik a jólét kultusza, amely szerint Isten azt akarja, hogy az Ő gyermekei mind jólétben és egészségben éljenek. Ha viszont nem vagy gazdag és egészséges, akkor valami baj van az Istennel való kapcsolatoddal. Ez egy igen kegyetlen és elferdített tanítás, és milyen gyorsan terjed!

Pál azt írta a galatáknak:

Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket hogy ne engedelmeskedjétek az igazságnak, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg!

Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallásából származó hit alapján?

Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?

Ó, ti esztelen izraeliták, hogy tudtatok ilyen hamar elfordulni az igazságtól? Isten azért von közel magához, hogy az Élő Igaz Istent imádjátok és ti pedig egy kis aranybálvány előtt borultok le, és elhiszitek, hogy ez a ti istenetek, aki kihozott Egyiptomból!

Ezt látva Áron, oltárt épített elé, majd kihirdette Áron, hogy holnap az ÚR ünnepe lesz.

Másnap tehát korán fölkeltek, égőáldozatokat áldoztak, és békeáldozatokat mutattak be. Azután leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek.

Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez: Indulj, menj le, mert elromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból.

Isten már nem is a saját népeként említi őket.

Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nektek. Borjúsobrot készítettek maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. Még ezt is mondta az ÚR Mózesnek: Látom, hogy ez a nép kemény nyakú nép. És most hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom és végezzek velük! De téged nagy néppé teszek.

Elpusztítom őket, és téged teszek nagy néppé, Mózes, mondja az ÚR. Kezdjük előlről az egészet.

Mózes azonban esedezett Istenéhez, az ÚRhoz, és ezt mondta: Miért gerjedsz haragra, URam, néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptomból?

Az előbb az Úr Mózes népének nevezte őket, Mózes viszont cserében most az Úr népének nevezi őket. Ekkor senkinek sem kellett ez a nép: sem Istennek, sem Mózesnek.

Ne mondhassák az egyiptomiak: Vesztükre vitte ki őket az Isten, megölte őket a hegyek között, és eltörölte őket a föld színéről. Múlják el izzó haragod, szánd meg népedet, és ne hozz rá bajt!

Emlékezz szolgálóidra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, és ezt ígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, amennyi az égen a csillag, és örökké birtokukban lesz az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom.

Az ÚR szájalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondott.

Szembekerültünk egy problémával. A 4Mózes 23:19 ezt olvashatjuk:

Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?

Akkor hát mit jelent az, hogy az Úr szájalomra indult, és meggondolta magát.

Ha elolvassuk ezt az ígérést az egyértelműen látszik, hogy Isten haragszik, kész, hogy elpusztítsa az izraelieket, és Mózes értelmes gondolatmenet alapján meggyőzi Istent, hogy ne tegyen ilyet, mert akkor az egyiptomiak ki fogják ezt használni arra, hogy Isten ellen beszéljenek. De ne felejtjük el, hogy mindezt Mózes írta le.

A probléma abból ered, hogy Isten cselekedeteit emberi szavakkal kellett leírni.

De egy végtelen Isten tetteit nem lehet megfelelően jellemezni emberi nyelvezettel. Csak emiatt használjuk azt a kifejezést, hogy Isten megváltoztatta a cselekedeteit, a valóságban azonban Istennek nincs szüksége arra, hogy megbánja, amit tenni akar. Ezt csak az emberi korlátaink miatt kell így kifejezzük.

Mózes a népért esedezik ugyan, de ki helyezte ezt Mózes szívére? Ez Isten munkájának eredménye Mózesben. Mózes imájának ihlete magától Istentől jött, mert minden igaz imádság Istennel kezdődik.

Isten mindent előre tudott. Tudta, hogy Izrael gyermekei elrontják a dolgokat, előre tudta, hogy ezt az aranyborjút fogják imádni. Ezért ültette Mózes szívébe, hogy könyörögjön Izrael népéért.

Ha Isten valóban úgy döntött volna, hogy elpusztítja őket, akkor azt meg is tette volna, és semmi és senki meg nem tudta volna Őt állítani. Az a tény, hogy nem pusztultak el azt jelenti, hogy Isten a kezdetektől fogva sem szándékozott elpusztítani őket. Ezért Mózes Isten haragját írta le a néppel szemben és a megérdemelt igazságszolgáltatást, amely közeledett hozzájuk, de végül ez az igazságszolgáltatás nem következik be, és ezért emberi nyelven kellett leírja, hogy az emberek miért élhették túl ezt a hatalmas szentségtörést.

Képtelenség leírni emberi nyelven Isten cselekedeteit, hisz csak a cselekedetek következményeiből következtethetünk azokra. Amikor Pál apostol visszajött a mennyből azt mondta, hogy bűncselekmény

lenne, ha megpróbálná leírni emberi nyelven azt, amit látott és hallott. Meg sem próbálta megtenni, mert az ember nem érti azt a nyelvezetet, nincsenek olyan szavak, amelyek megfelelően le tudnák írni azt a gyönyörű dicsőséget, amely ott a mennyben van.

Azután megfordult Mózes, és lement a hegyről, kezében a bizonyság két táblájával. A táblák mindkét oldalukon tele voltak írva; erről is, arról is tele voltak írva.

A táblákat Isten készítette, az írás is Isten írása volt a táblákra vésvé.

Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását, így szólt Mózeshez: Harci lárma ez a táborban!

De ő így felelt: Nem diadalének hangja ez, nem is legyőzöttek gyászénekének hangja, dalolás hangját hallom én!

Amikor odaért a táborhoz, és meglátta a borjút meg a táncot, haragra lobbant Mózes, ledobta kezéből a táblákat, és összetörte a hegy lábánál.

Majd fogta a borjút, amelyet készítettek, elégette, porrá zúzta, vízbe szórta, és megitta azt Izráel fiaival.

Majd ezt mondta Mózes Áronnak: Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy vétekbe vitted őket?!

Áron így felelt: Ne lobbanjon haragra az én uram! Magad is tudod, hogy milyen gonosz ez a nép.

Ezt mondták nekem: Készíts nekünk istent, hogy előtünk járjon, mert nem tudjuk, mi történt azzal a Mózessel, aki fölhozott bennünket Egyiptom országából.

Ezt mondtam nekik: Kinek van aranya? Ők pedig leszedték magukról, és ideadták nekem. Én meg tűzbe dobtam, és ez a borjú lett belőle.

Amikor látta Mózes, hogy a nép elvadult, mert Áron hagyta őket elvadulni ellenségeik csúffjára,

odaállt Mózes a tábor kapujába, és azt mondta: Jöjjön hozzám, aki az ÚRÉ! Lévi fiai mind hozzágyűltek.

Ő pedig ezt mondta nekik: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Kössetek mindnyájan kardot az oldalatokra, járjátok be a táborot keresztül-kasul egyik kaputól a másikig, és gyilkoljatok le testvért, barátot és rokont!

Lévi fiai Mózes parancsa szerint cselekedtek, és elesett azon a napon a népből mintegy háromezer ember.

Utána azt mondta Mózes: Most avattátok fel magatokat az ÚRnak, mivel fiatokat és testvéreteket sem kíméltétek. Áldás száll ma rátok.

Másnap így szólt Mózes a néphez: Igen nagy vétket követtetek el. Ezért fölmegek az ÚRhoz, talán engesztelést tudok szerezni vétekéért.

Visszatért tehát Mózes az ÚRhoz, és ezt mondta: Ó, jaj! Igen nagy vétket követett el ez a nép, mert aranyból csinált istent magának.

Itt közbenjáróként láthatjuk Mózes, aki közbenjáró imádsággal fordul Isten felé. Ez az imádság arról szól, hogy nem magammal és a saját szükségleteimmel törődök, hanem a bűnös világot állítom Isten elé, hogy Ő dolgozzon abban.

Az imádságnak három formája létezik: Az első a dicsőítés, az imádat, amely elismeri, hogy Isten az Aki. Ez egy állandó dolog, amely minden nap folyamatosan része a szívemnek. Ez az én Isten tudatom, amely egybeötvozódik az Ő dicséretével és imádatával mindazért a sok jóért, sok áldásért, sok irgalomért és szeretetért ami ad nekem. Mindazért amit Ő számomra jelent: a világ szépségéért és az Ő jelenlétének szépségéért az életemben.

A második imafajta a kérés, amelynek során a saját szükségleteimet, kéréseimet mondom el Istennek: erőre, vezetésre, segítségre és bölcsességre van szükségem, és még sok minden másra, és azért fordulok Istenhez, hogy Ő töltsen be a szükségleteimet.

Végül pedig a közbenjáró imádság a rajtam kívülálló szükségleteit viszi Isten elé: a közösség, a nép, a világ szükségleteit. Egyetlen imádság sem teljes addig, amíg a közbenjárás területére nem ér, és nagyon nagy szükségünk van igazi közbenjárókra. A világon a legtöbb dolgot közbenjáró imádsággal lehet elérni, mert ez a színtalpak mögötti erő.

Nagyon hálás vagyok Istennek azért a 130 emberért, akik itt a gyülekezetben minden éjszaka közbenjáró imádsággal fordulnak Isten felé. Isten áldja meg ezeket az embereket, akik olyan hatalmas erőt képviselnek ebben a közösségben. Nem csoda, hogy Isten olyan hatalmas módon dolgozik közöttünk.

Mózes közbenjáró imádságának első pontja az emberek bűneinek megvallása. Ez nagyon fontos, mert bűnvallás nélkül nem létezhet megbocsájtás. Ha nem vallod meg bűneidet Istennek, akkor Ő nem tudja azokat megbocsájtani. Ha megpróbálsz rejtegetni, elfedni nincs megbocsájtás számodra.

Gyakran megpróbáljuk szépíteni a bűneinket, hogy ne látszanak olyan csúnyának, amilyenek valójában, de egész addig, amíg ködösítünk Isten előtt, nem fogunk elérni semmit. Csak akkor nyitod meg az ajtót Isten munkálkodása előtt, ha őszintén megvallasz mindent előtte. Ekkor valóban meg tud Ő bocsájtani, és ha megvallod a bűneidet, „akkor Ő hűséges és igaz, hogy megbocsássa azokat, és megtisztítson minden vétkektől.”

Mégis, bocsásd meg vétkeiket!

Itt egy hosszú szünet következett, nem jött hang a mennyből, nem érkezett meg az irgalom vagy a kegyelem hangja. Mózes várt és várt, és úgy tűnt, hogy a csend Isten elutasításító válaszát jelenti. Ezután a nagyon hosszú idő után Mózes így szólt:

Mert ha nem, akkor törölj ki engem könyvedből, amelyet írtál!

Jézus azt mondja a szárdiszi gyülekezetnek, hogy:

Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből.

Mózes azt kéri, hogy töröljék ki az ő nevét a könyvből, az Élet Könyvéből akkor, ha Isten nem bocsájtja meg a nép vétkeit. Ez mutatja meg számunkra a szeretetnek egy olyan mélységét, amelyet nagyon kevesek értenek meg. Mózes képes volt azt kérni, hogy kitöröljék a nevét, ha Isten nem bocsájtja meg az ő bűneiket.

Mózes hajlandó volt a bűnös emberek mellé állni, kiállni mellettük. De honnan eredt ez a szeretet? Ez nem volt természetből fogva Mózesben. Amikor Isten az egő csipkebokorból azt mondta Mózesnek, hogy menjen és vezesse ki a népet Egyiptomból, akkor Mózes nem akart menni, mert meg volt elégedve azzal, amit akkor csinált. Kifogásokat talált arra, hogy miért nem tud elmenni, de Isten minden kifogására megfelelt. Végül Mózes azt mondta: „Istenem, kérlek, küldj valaki mást, mert én nem akarok menni.”

Látható, hogy Mózes nem nagyon óhajtotta ezt a munkát, de Isten a szívébe helyezte azt az együttérző szeretetet, amit később a nép iránt érzett. Nagyon helytelen dolog, ha együttérzést akarunk kicsikarni az emberektől, mert az együttérzés Istentől kell kiinduljon. Nem mondhatod csak egyszerűen, hogy mostantól fogva mindenkit fogok szeretni. Ez nem megy, több lesz a gyűlölet a szívedben, mint előtte. Az együttérzés Isten munkája. Ne dicsérszédet ezért Mózeset, hanem dicsőítsétek Istent, aki mindezt az ő szívére helyezte.

Pál is azt mondta, hogy *Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett;*

Számomra ez nagyon nehéz, és nem mondhatom, hogy ilyen nagy az együttérzésem az emberekkel szemben. Imádkozom, hogy Isten adjon még több együttérző szeretetet a szívembe. Az a hozzáállásom, hogy „Hé, ember, ha te eszetlen akarsz lenni, ám legyen, ez a te dolgod. Tudom, hogy nem tudlak megváltoztatni, megmenteni, és ha te eldöntöted, akkor mit tudok én tenni?”

De szeretnék együttérzőbb lenni, és azt gondolom, hogy az egyház egyik legnagyobb szükséglete a mai világban az, hogy együttérzőbb legyen az elveszettek irányában. Nem ülhetünk csak karba tett kézzel és szemrebbenés és együttérzés nélkül csak egyszerűen végignézzük az elveszettek szörnyű életét, anélkül, hogy ne próbálnánk meg segíteni nekik, bizonyosságot tenni előttük. Istenem, adj nekem együttértő szívet az elveszett lelkekért. Oh, Istenem add meg nekünk az elvesztett lelkek iránti együttérző szeretetedet, hogy mi magunk is közbenjárók legyünk, mert minden közbenjárás titka az elveszettek iránti hatalmas teherhordozás.

Mózes egy buta kéréssel állt Isten elé, hogy törölje ki Isten az ő nevét az élet könyvéből.

Az ÚR így felelt Mózesnek: Csak azt törölöm ki könyvemből, aki vétkezett ellenem. Azért menj, vezesd a népet, ahová parancsoltam! Íme, az én angyalom megy előtted, és majd a számonkérés napján számon kérem vétkeiket.

Egyszer Isten hozzám is hasonlóképpen szólt, mint Mózeshez. Az anyukám a halálán volt. Bementem a szobájába, egy ideig néztem a szenvedéseit, és megpróbáltam megérteni, hogy miért, a szívem pedig Istenhez kiáltott. Ránéztem a drága kezére, és emlékeimben felidéztem mindazt a sok sütit, kalácsot és mindent, amit azok a kezek készítettek az én gyönyörűségemre. Az is eszembe jutott, amikor ezek a kezek végigsimították a forró, beteg homlokomat, emlékeztem arra a sok szolgálatra, amelyet azok a kezek végeztek számomra: a kimosott ruháim, a bevetett ágyak, a kivasalt ingek.

Ott ültem az ágy szélén, és sírtam ezért a gyönyörű lélekért, aki az egyik legdrágább ember volt a világon, akit ismertem. Amikor láttam szenvedéseit, már nem bírtam elviselni a látványt, mert azt is tudtam, hogy sem éjjel sem nappal nem tud aludni a fájdalom miatt. Az ágy lábánál az arcomra borultam Isten előtt és azt mondtam: „Uram, én nem vagyok gyógyító, és nem is követelem, hogy meggyógyítsd őt, mert ő a tied, az ő élete a tied, de Istenem, nem bírom elviselni az ő szenvedéseinek látványát. Nem vagyok hős, de mégis, Uram, vedd el tőle azt a fájdalmat, és add nekem azt ma, és boldogan viselném azt egész nap, hogy megkönnyebbülhessen legalább egy napra.

Jézus mellém állt és azt mondta: „Chuck, ez buta kérés. Én már elhordoztam az ő fájdalmát, nem szükséges, hogy te megtegyed ezt.” Én pedig ezt mondtam: „Uram, bocsáss meg ezért a buta kérésért. Tudom, hogy elhordoztad a fájdalmát, köszönöm ezt neked.” Abban a pillanatban édesanyám felsóhajtott, és azt mondta: „Elmúlt a fájdalom.” Soha többé nem volt fájdalma. Hirtelen megláttam Isten hatalmát és Jézus Krisztus erejét a rák szörnyűsége helyett, és rádöbbentem, hogy miféle semmiség lehet néhány elkorcsosodott emberi sejt az Isten hatalmával és erejével szemben Jézus Krisztusban.

Mivel emberek vagyunk, néha olyan dolgokat mondunk Istennek, amelyre Isten csak azt mondja, hogy „Ugyan, már, Mózes. Azoknak a nevét fogom kitörölni, akik vétkeznek ellenem.” Mégis a kijelentés mögötti akarat bámulatra méltó. Csodálhatjuk azt a munkát, amelyet Isten képes végezni egy ember életében, megváltoztatva egy hideg, érdeklődés nélküli, önközpontú gondolkodást egy ilyen hatalmasan együttérző szívű emberré. Ez az együttérzés csak Istentől jöhet, és én csodálom, hogy Isten milyen hatalmas munkát tud elvégezni mindnyájunk életében, megváltoztatva minket egy érdektelen állapotból egy olyan állapotba, hogy a körülöttünk levő világ szükségletei miatt könyörgünk az Ő segítségéért.

Azért menj, vezesd a népet, ahová parancsoltam! Íme, az én angyalom megy előtted, és majd a számonkérés napján számon kérem vétkeiket.

De megverte az ÚR a népet, mert azt a borjút csináltatta, amelyet Áron készített el.

Krisztus a mi sátrunk, Ő az a hely, ahol mi Istennel találkozunk. Nem találkozhat senki Istennel csak Jézus Krisztusban.

Az ezüst a megváltást jelképezi az Írásokban, az arany a mennyország, az istenség jelképe, míg a réz az ítéleté.

Isten legyen veletek, és növelje megértésedet az elveszettekért, és legyen az Ő kenete az életedeken, hogy meghalljátok az Ő hangját, végezzétek az Ő munkáját, és járjatok az Ő útjain Jézus nevében.

63 perc